

faa fyldestgjørende Raade, at Ministeriet i det Hele har troet at maatte tage dens Forslag med Hensyn til bemeldte Redskaber tilføje. Da Maalvaad, som af Kommissionen oplyst i dens Bemærkninger Side 24, hidtil kun i meget ringe Grad have været i Brug blandt Kystfiskerne, har det ogsaa mindre Betænkelighed at gaa ind paa de foreslaaede Begrænsninger i Benyttelsen af disse Fiskeredskaber paa Havet og udfør de aabne Kyster.

§ 7 indeholder med nogle Redaktionsændringer de af Kommissionen i dens § 15 til Regulering af Bundgarnsfiskeriet og Beskyttelse af dette Fiskeri mod Forskyrrelse af andet Fiskeri foreslaaede Bestemmelser om en vis Afstand mellem Bundgarn indbyrdes og mellem disse og andre Fiskeredskaber. Derimod har Ministeriet maattet nære overveiden Betænkelighed ved det af Kommissionen i dens § 16 til Tilveiebringelse af en fast Ordning af Bundgarnsfiskeriets gjorde Forslag, hvorefter Indenrigsministeriet fremtidig skulde kunne meddele Bevilling til fast Staderet for Bundgarn. Staten har vel fra gammel Tid paa enkelte Steder, navnlig i Limfjorden, Øresundet og i Belterne, — dog vistnok kun paa Steder, hvor den har været Eier af Kyststrækninger — være anset for eneberettiget til at have Bundgarnstader, hvilke den da har bortforpagtet eller solgt til Private, som saaledes have erhvervet Eneuret til at bruge bemeldte Fiskeri paa disse Steder. Men at Staten skulde have villet eller nu skulde kunne have sig en lignende Ret overalt langs Kysterne, som den da ved Bevilling kunde overdrage til Private, kan ikke antages, og man vilde finde det meget utilraadeligt nu at indføre en saadan Ret for Staten, hvilket i Virkeligheden vilde være en Opgivelse af Principet om Alles lige Udgang til Fiskeri i Havet. Kommissionens § 16 er derfor ikke optaget i Lovforslaget.

§ 8 stemmer med Kommissionens § 8 alene med en Ændring i andet Stykke, der er en Følge af, at man ikke har troet at kunne tiltræde Kommissionens § 17 hvorefter Kystfiskeriet paa Strækninger, som dertil maatte findes egnede, skulde kunne undergives en særlig Ordning ved en Vedtagt. Det vilde nemlig, da det dog er Hovedreglen — ikke mindre efter Kommissionens end efter Regjerings Forslag — at Fiskeriet i Vandene udfor de aabne Kyster er frit, kun med de i Kapitel 1 og 2 foreskrevne almindelige Indskrænkninger, føre til fuldstændig Forvirring og en Mængde af ufri-villige Overtrædelser, saasemt der ved Siden af de almindelige Bestemmelser skulde for de enkelte Dele af disse Vandene bestaa særegne Lovregler. Naar de i Kap. 1 og 2 foreslaaede almindelige Indskrænkninger blive til Lov, tør det ogsaa antages, at der ikke vil være synderlig Trang til en særlig vedtagtsmæssig Ordning af Fiskeriet paa noget Vand udfor vore aabne Kyster. I Virkeligheden vilde der isørigt eiheller ret vel for saadanne Vandene kunne tilveiebringes en Ordning, der kunde betegnes som vedtagtsmæssig, paa hvis Indhold

altsaa, saaledes som af Kommissionen foreslaaet, samtlige Interesserede skulde have haft Leilighed til at øve Indflydelse, idet Alle jo have Ret til at fiske der.

Til § 10. Det i den tilsvarende Paragraf af Kommissionen Forslag — § 11 — indeholdte Forbud mod Faldhøje dels af Hummer under en vis Længde dels overhovedet af Hummer i Juni og Juli Maaneder er henført til §§ 49 og 50 i tredje Afsnit, hvor det formentlig rettest hører hjemme.

Kapitel 3. Fiskeri i Limfjorden.

To Spørgsmaal have ved Behandlingen af dette Lovforslag naturligen frembudt sig, nemlig dels om ikke i Lighed med hvad der foreslaaes for de øvrige Fjorde, de nærmere Regler for Udøvelsen af Fiskeriet i Limfjorden burde henvises til vedtagtsmæssig Ordning og den særlige Lovgivning for bemeldte Fiskeri saaledes ophæves, dels om benægtende Faldt en Indordning af Lovgivningen om Limfjordsfiskeriet under nærværende Lovforslag maatte være paa sin rette Plads eller ikke. I førstnævnte Henseende har Kommissionen under Henvisning til den Forskjel, der paa Grund af Limfjordens Udstrækning og Limfjordsfiskeriets Omfang er imellem denne og Landets øvrige Fjorde, samt til de historiske Forhold, der nu en Gang have udviklet en Lovgivning for Limfjordsfiskeriet, som formentlig har gjort Gaan og derfor for tjener at bibeholdes, anbefalet at bevare den særlige Lovgivning for dette Fiskeri, og Ministeriet har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fravige Kommissionens Indstilling, saameget mindre som det maa erkjendes, at Tilveiebringelsen af en vedtagtsmæssig Ordning for titnævnte omfattede Fiskeri vilde frembyde ikke ringe praktiske Vanskeligheder. Kommissionen har derhos forment, at de detaillerede Forskrifter for Fiskeriets Drift i Limfjorden burde optages i nærværende Lovforslag, for at alle Lovgivningens Fiskeribestemmelser kunde være samlede paa et Sted, og ogsaa herpaa har Ministeriet troet at kunne gaa ind, da Kommissionen udenfor de Punkter, hvor en Forandring i det Bestaaende maatte erkjendes for at være en naturlig eller nødvendig Følge af de med Hensyn til Fiskeriet i de andre faldte Vandene gjorte Forslag, hovedsagelig har indskrænket sig til en Modifikation af de gjældende Forskrifter for Limfjordsfiskeriet, og det saaledes tør antages, at en Indordning af Lovgivningen om bemeldte Fiskeri under Lovforslaget ikke vil berede dettes Fremme nogen særdeles Vanskelighed.

Foruden Forskrifter om, hvorledes Fiskeriet skal tillades udøvet i Limfjorden, indeholder Kommissionens Kapitel 3 isørigt i sin første Paragraf (§ 18) en Bestemmelse, som staaer i nøie Forbindelse med det Forslag, hvormed det fjerde Kapitel i Kommissionens Lovudkast begynder. Følge sidstnævnte